

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Гж1-1494/24
08.10.2024. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија Марије Петковић, председника већа, Наташе Петровић и Марије Филиповић, чланова већа, у парници тужиле „АА“ из ..., чији је пуномоћник Ђорђе Константиновић, адвокат из ..., против тужене Општине ..., коју заступа Правобранилаштво Општине ..., ради исплате, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Основног суда у Параћину, Судска јединица у Ћуприји П1-32/23 од 02.04.2024. године, у седници већа одржаној дана 08.10.2024. године, донео је

П Р Е С У Д У

1. ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужене Општине ... и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Параћину, Судска јединица у Ћуприји П1-32/23 од 02.04.2024. године.

2. ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужене Општине ... којим је тражила накнаду трошкова жалбеног поступка.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Параћину, Судска јединица у Ћуприји П1-32/23 од 02.04.2024. године, ставом I изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле, па је обавезана тужена да јој на име дуга по основу мање исплаћене зараде, за период од 01.01.2020. године до 31.12.2022. године, исплати износ од укупно 260.255,94 динара, и то у појединачним месечним износима са законском затезном каматом у висини и на начин ближе одређеним овим ставом изреке. Ставом II изреке обавезана је тужена да тужилји плати трошкове парничног поступка у износу од 162.012,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде па до коначне исплате.

Против наведене пресуде тужена је благовремено изјавила жалбу, побијајући је због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући првостепену пресуду у смислу одредбе члана 386. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11... 10/23) и у границама разлога наведених у жалби, Апелациони суд је утврдио да жалба није основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1 до 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које Апелациони суд пази по службеној дужности, као ни битна повреда из тачке 12 наведене законске одредбе, на коју се жалбом неосновано указује, јер је изрека пресуде јасна и разумљива, не противречи сама себи, а ни разлозима пресуде, пресуда садржи јасне разлоге о битним чињеницама који не противрече међусобно ни стању у спису предмета, тако да, супротно жалбеним наводима, нема недостатака због којих се не може испитати.

Неосновано се жалбом истиче да је првостепена пресуда донета на основу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, као и уз погрешну примену материјалног права.

Према утврђеном чињеничном стању првостепеног суда, тужила је у радном односу код тужене и у утуженом периоду је била распоређена на послове материјално-финансијског књиговодства у Одсеку Трезор, у Одељењу за финансије општинске управе тужене, почев од 22.05.2019. године, са звањем млађег саветника. Решењем тужене од 03.08.2022. године тужила је поново распоређена на послове материјално-финансијског књиговодства у Одсеку Трезор, у Одељењу за финансије општинске управе тужене, почев од 22.05.2019. године, али јој је утврђено звање саветника и одређено до почетка примене Закона о платама службеника и намештеника у органима Аутономне покрајине и јединицама локалне самоуправе задржава постојећи коефицијент одређен према звању који је имала до почетка примене Закона о запосленима у Аутономним покрајинама и јединицама локалне самоуправе. Правилником о организацији и систематизацији радних места у општинској управи Општине ..., Правобранилаштву Општине ... и служби буџетске инспекције Општине ... („Сл. Гласник Општине ... бр. 12 од 19.4.2019. године), који је важио у време када је тужила радила код тужене са звањем млађег саветника, одредбом члана 23 став 1 тачка 55, прописано је између осталог да млађи саветник у пословима материјално-финансијског књиговодства обавља послове књижења по функционалној и економској класификацији у главној књизи трезора, води помоћне књиге прописане Правилником, врши сравњење са помоћним књигама и саставља билансе, извештаје и информације о завршном рачуну, као и да учествује у изради завршних рачуна директних корисника буџета и информација за завршни рачун консолидованог рачуна трезора локалне власти. Правилником о организацији и систематизацији радних места у општинској управи Општине ..., Правобранилаштву Општине ... и служби буџетске инспекције Општине ... („Сл. Гласник Општине ... бр. 18 од 20.7.2022. године), који је важио у време када је тужила радила код тужене са звањем саветника, одредбом члана 23 став 1 тачка 60, прописано је између осталог да саветник у пословима материјално-финансијског књиговодства обавља послове са идентичним описом као што је то било предвиђено напред наведеним одредбама Правилника од 19.4.2019. године за звање млађег саветника. Одредбом чланом 9. став 1. тачка 2. Правилника о платама запослених у Општинској управи Општине ... („Сл. Гласнике Општине ... бр. 4 од 24.3.2015. године) прописано је да се коефицијент за обрачун и исплату плата запосленима који раде на припреми и извршавању буџета или финансијских планова, вођењу пословних књига и састављању рачуноводствених извештаја, увећава за 5%.

Тужила се обраћала начелнику општинске управе тужене захтевом за доношење решења за увећање коефицијента на основу послова одређених систематизацијом радних места, а по ком захтеву није одлучено у законом предвиђеном року. Дана 27.02.2023. године Жалбена комисија општинског већа тужене је донела решење бр. 070-4/2022-01-1 којим тужили увећава за 5% коефицијент одређен према звању које је запослена имала до почетка примене Закона о запосленима у аутономним покрајинама и јединицама алокалне самоуправе („Сл. Гласник РС” бр. 21/2016...114/21), а по основу припреме и извршења буџета или финансијских планова, вођењу пословних књига и састављању рачуноводствених извештаја. Тужила је дана 27.03.2023. године, поднела тужбу за покретање управног спора пред Управним судом ради поништаја решења Жалбене комисије бр. 070-4/2022-01-1. Висина накнаде штете због неувећане плате коју је тужила претрпела током периода од 01.01.2020. године до 31.12.2022. године, утврђена је вештачењем од стране вештака економско - финансијске струке и она одговара износима ближе одређеним ставом I изреке првостепене пресуде.

Код оваквог утврђеног чињеничног стања, правилно је првостепени суд закључио да тужила има право на исплату потраживане накнаде штете због мање исплаћене плате за утужени период од 01.01.2020. године до 31.12.2022. године, са припадајућом законском затезном каматом, због чега је применом материјалног права на које се позвао у образложењу побијане пресуде, тужбени захтев тужиле усвојио и одлучио као у ставу I изреке побијане пресуде.

За овакву своју одлуку првостепени суд је дао јасне и основане разлоге које као правилне прихвата и Апелациони суд.

Оспоравајући правилност утврђеног чињеничног стања, као и правилност примењеног материјалног права жалба тужене своди се на тврђења: да одредбе Правилника о платама запослених у општинској управи Општине ... прописују увећање плате у висини од 5% само шефовима одсека, а не свим запосленима који имају било какве везе са пословима припреме буџета; да су послови које тужила обавља послови радног места над којим постоји повремен надзор непосредног руководиоца и да би се додељивањем увећања плате тужили смањила мотивисаност запослених и обесмислиле позиције шефова и координатора у Одељењу за финансије општинске управе тужене.

По оцени Апелационог суда жалбени наводи нису основани.

Наиме, према члану 5. став 2. тачка 4. Уредбе о коефицијентима за обрачун и исплату плата именованих и постављених лица и запослених у државним органима („Сл. Гласник РС“ бр. 44/2008 и др.) прописано је да се коефицијент за обрачун и исплату плата запосленог у органима локалне самоуправе који ради на припреми или извршењу буџета или финансијског плана, вођењу пословних књига и састављању рачуноводствених извештаја може увећати највише до 10%. Одредбом члана 9. став 1. тачка 2. Правилника о платама запослених у Општинској управи Општине ... („Сл. Гласнике Општине ... бр. 4 од 24.3.2015. године) прописано је да се коефицијент за обрачун и исплату плата запосленима који раде на припреми и извршавању буџета или финансијских планова, вођењу пословних књига и састављању рачуноводствених извештаја, увећава за 5%. У утуженом периоду код тужене су била у примени два Правилника о организацији и систематизацији радних места у општинској

управи Општине ..., правобранилаштву Општине и служби буџетске инспекције Општине ..., и то Правилник од 19.4.2019. године и Правилник од 20.7.2024. године који су (у члану 23. став 1. тачка 55. првог Правилника и истом члану и ставу, тачка 60. другог Правилника) такстативно набројани и описани послови које је тужила обављала. Закон о општем управном поступку („Сл. Гласник РС“ бр. 18/16 и др.), прописује чланом 173. да кад првостепени орган није издао решење у законом одређеном року, другостепени орган ће да захтева да му првостепени орган саопшти зашто благовремено није издао решење, а ако другостепени орган нађе да првостепени орган није издао решење у законом одређеном року из оправданог разлога, продужиће рок за издавање решења за онолико колико је трајао оправдани разлог, а најдуже за 30 дана (став 1.); да ако другостепени орган нађе да не постоји оправдани разлог због кога решење није издато у законом одређеном року, он сам одлучује о управној ствари или налаже првостепеном органу да изда решење у року не дужем од 15 дана (став 2.) и да ако првостепени орган поново не изда решење у року који је одредио другостепени орган, он сам одлучује о управној ствари (став 3.). Одредбом члана 156. став 1 Закона о запосленима у аутономним покрајинама и јединицама локалне самоуправе („Сл. Гласник РС“ бр. 21/16 и др.) прописано је да послодавац одговара за штету проузроковану службенику на раду или у вези с радом, према општим правилима облигационог права. Одредбом члана 154. став 1. Закона о облигационим односима („Службени лист СФРЈ“, број 29/78, 39/85, 45/89, 57/89 и „Службени лист СРЈ“, број 31/93, 22/99 и 44/99) прописано је да ко другоме проузрокује штету дужан је накнадити је, уколико не докаже да је штета настала без његове кривице. Према члану члану 172. став 1. истог закона, правно лице одговара за штету коју његов орган проузрокује трећем лицу у вршењу или у вези са вршењем својих функција.

Имајући у виду наведене норме материјалног права и у поступку несумњиво утврђене чињенице: да је тужила код тужене у утуженом периоду обављала послове књижења по функционалној и економској класификацији у главној књизи трезора, водила помоћне књиге прописане Правилником, вршила сравњење са помоћним књигама и саставља билансе, извештаје и информације о завршном рачуну, као и да је учествовала у изради завршних рачуна директних корисника буџета и информација за завршни рачун консолидованог рачуна трезора локалне власти (који су прописани Правилницима о организацији и систематизацији који су важили код тужене), а на основу правноснажних и коначних решења тужене о распоређивању тужиле од 22.05.2019 године 03.08.2022. године; да се тужила обрађала начелнику општинске управе тужене захтевом за доношење решења за увећање коефицијента на основу послова одређених систематизацијом радних места; да по наведеном захтеву није одлучено у законом предвиђеном року, услед чега је Жалбена комисија, као другостепени орган, сама одлучила и донела решење од 27.02.2023. године, којим је утврдила увећање коефицијента тужиле у висини од 5% на име рада на пословима израде и припреме буџета или финансијских планова, вођењу пословних књига и састављању рачуноводствених извештаја, то и по оцени Апелационог суда, постоји узрочно-последична веза између пропуштања општинске управе тужене да изда решење у законом одређеном року, и штетне последице настале код тужиле, у виду мање исплаћене плате. Претпоставке за одговорност правног лица из члана 172. ЗОО су незаконит или неправилан рад тужене, настала штета и узрочна веза између таквог рада тужене и настале штете, утврђена на основу правила о адекватној узрочности. Незаконитим радом се сматра поступање супротно закону, другом пропису или општем акту, као и пропуштање да се исти примене, а у неправилан рад спада чињење или нечињење противно уобичајеном или прописаном начину обављања делатности

који штети праву или интересима неког лица. У конкретном случају, одговорност правног лица-тужене је условљена непримењивањем одредбе члана 9. став 1. тачка 2. Правилника о платама запослених у Општинској управи Општине ..., и пропуштању доношења одлуке о захтеву тужиље, због чега је правилно првостепени суд закључио да тужиљи припада накнада штете на основу мање исплаћене плате у висини утврђеној вештачењем од стране вештака финансијско економске струке (на који налаз и мишљење није било примедби парничних странака), са законском затезном каматом сходно одредби члана 277 ЗОО и то почев од доспелости сваког појединачног месечног износа, па до исплате.

Нису од утицаја наводи жалбе којима се залази у природу и сложеност послова које је тужиља обављала код тужене јер је тужиља обављала послове предвиђене Правилницима о систематизацији и организацији који су важили код тужене у утуженом периоду, за које јој сходно одредби члана 9. став 1. тачка 2. Правилника о платама запослених у Општинској управи Општине ... припада увећање коефицијента за обрачун и исплату плате за 5%. Самим тим, без утицаја на другачију одлуку је и указивање тужене у жалби да би се увећањем коефицијента обесмислиле позиције шефова и координатора у Одељењу за финансије општинске управе тужене, као и да спорно увећање коефицијента од 5% припада само шефовима и координаторима. Ово и из разлога што Правилник о платама запослених у Општинској управи Општине ... прописује више категорија запослених којима може да се увећа коефицијент, између осталог, за категорију запослених који руководе унутрашњим организационим јединицама прописано је увећање у висини од 10%, док је увећање за категорију запослених који обављају послове на које је распоређена тужиља прописано у висини од 5%, колико је и тужиљи утврђено решењем Жалбене комисије општинског већа тужене.

Како ниједним жалбеним наводом није доведена у сумњу законитост и правилност првостепене пресуде у ставу I изреке, Апелациони суд је применом одредбе члана 390. ЗПП одлучио као у ставу 1. изреке ове пресуде, с тим што је потврдио и решење о парничним трошковима садржано у ставу II изреке првостепене пресуде, јер је, исто донето правилном применом чланова 153. и 154. ЗПП, Закона о судским таксама и Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката важећих на дан пресуђења.

Применом одредбе члана 165. став 1. ЗПП, Апелациони суд је ставом 2. изреке ове пресуде одлучио о захтеву тужене којим је тражила накнаду трошкова жалбеног поступка, за састав жалбе у износу од 27.000,00 динара, тако што је исти одбио, јер тужена није успела у поступку по жалби.

**Председник већа - судија
Марија Петковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Весна Алексић**